

2b) Capitolele 4 – 5 Debora și Barac

Capitolul 4 Introducere

În acest capitol Dumnezeu folosește două femei pentru eliberarea poporului Său: Debora și Iael. Prin aceasta El arată că puterea Lui se arată desăvârșită în slăbiciune. Femeile sunt în Biblie un tablou al slăbiciunii. Acest fapt arată că în acel timp nu era nici un bărbat capabil în Israel, pe care Dumnezeu să-l poată folosi. Dacă Dumnezeu trebuie să folosească femei pentru astfel de lucrări, atunci aceasta este spre rușinea bărbatului. Pe de altă parte această întâmplare reprezintă o mare încurajare pentru toate femeile care se tem de Dumnezeu și vor să fie folosite de El. Ele pot învăța de aici, cum Dumnezeu vrea să folosească femeile pentru binecuvântarea poporului Său.

După moartea lui Ehud – versetul 1

Iarăși se adevărește ce s-a spus deja în capitolul 2 versetul 19. Bărbatul, care a condus poporul la eliberarea sa, a murit. Prin aceasta a dispărut influența lui bună asupra poporului. Dacă lipsesc conducători buni, poporul devine dezorientat și el se dedă la tot felul de forme ale răului. Cei 80 de ani de liniște (capitolul 3, 30) nu a făcut situația mai bună, ci mai rea. Pentru a patra oară citim expresia, că israeliții *»iarăși au făcut ce nu place Domnului«*.

Dușmanul – versetul 2

Acest dușman se află în partea de nord a Israelului. Timp de douăzeci de ani, de la 1257 și până la 1237 înainte de Hristos, poporul este subjugat de acest dușman. Putem să citim aceasta în Iosua 11, 10-11. Aparent acest dușman era complet nimicitor. Aici se dovedește a fi foarte vioi și sprinten. Un dușman vechi reînviază. În aceasta vedem o lecție importantă. Satan știe exact cum trebuie să readucă la viață greșelile și răutățile și el știe să le folosească, ca să ducă iarăși în robie pe poporul lui Dumnezeu. Și în viața noastră este așa. Noi avem a face cu un dușman învins, dar care este încă în viață și încearcă să subjuge pe poporul lui Dumnezeu. Abia în viitor va fi definitiv nimicitor.

În numele, care ne sunt date în acest verset, putem afla unele lucruri despre acest dușman. În înțelesul numelor este totdeauna vorba de caracterul său și de felul lui de a lucra. Dușmanul poate să se prezinte sub multe forme. De fiecare dată se adaptează situației. Din fericire Dumnezeu are totdeauna un răspuns eficient la toate aceste metode. Iabin înseamnă „pricepere”, „inteligentă”, „înțelepciune”. Este vorba de o înțelepciune contrară înțelepciunii lui Dumnezeu, o înțelepciune, care nu este de sus, ci este o înțelepciune *»pământească, sufletească, demonică«* (Iacov 3, 15). Este înțelepciunea lumii, despre care vorbește apostolul Pavel în 1 Corinteni 1. Se pare că »Iabin« este un fel de titlu, care redă o poziție, asemenea cuvântului »faraon« în Egipt, »Irod« în Israel și »Abimelec« la filistenii. Deci nu este vorba de același om din Iosua 11, ci de o altă persoană cu același nume. Hațor înseamnă „izolat”, „ținut înconjurat”. Sisera înseamnă „ordine de bătaie”.

În contextul acestor nume putem să vedem pe acest dușman ca înțelepciune a lumii, ca mintea omenească, care domnește pe ținutul lui propriu, încercuit, și acolo leapădă și exclude ce este de la Dumnezeu. De îndată ce rațiunea minții omenești intervine în lucrurile lui Dumnezeu, Dumnezeu este așezat înaintea ușii. Gândirile pragmatice se impun, de exemplu cu privire la străngerile laolaltă ale credincioșilor, și nu se mai întreabă, ce spune Dumnezeu în Biblie în privința aceasta. Cine întreabă de normele lui Dumnezeu, acela se vede confruntat cu Sisera; sunt oameni care se așează în „ordine de bătaie”, ca să reducă la tăcere pe „intriganți”. În cea mai

mare parte a creștinătății se recunoaște această situație. Putem citi în 2 Corinteni 10, 5, cum se comportă apostolul Pavel (de fapt Duhul Sfânt) cu dușmani ca „Iabin” și „Sisera”.

Strigătul către Domnul – versetul 3

După douăzeci de ani de apăsare, poporul recunoaște în ce necaz se află. Dușmanul a domnit cu mână de fier (cară de fier). În capitolul 1, 19 am vorbit deja despre aceste cară de luptă de fier. Am văzut, că aceste cară nu ar fi prezentat nici o problemă, dacă ar fi fost credință. Deci au trebuit să treacă douăzeci de ani, până când ei au început să strige la Domnul, ca să fie eliberați de dușman, de „încercuire”. Dar din fericire vine acest moment. Dumnezeu are unealta Lui deja pregătită.

Debora, prorocița – versetul 4

Debora este o prorociță. Numele ei înseamnă „activitate” sau „alături”. Un alt înțeles rezultă din context, care constă din numele Debir și Debora. Ambele nume includ în sine înțelesul de „cuvânt”. Eu mă voi folosi de acest înțeles al numelui Debora. Faptul că ea era o prorociță, se potrivește cu acest înțeles. Un proroc, sau o prorociță, este cineva care face cunoscut gândurile lui Dumnezeu, sau așa cum se spune în 1 Petru 4, 11, vorbește »cuvintele lui Dumnezeu«. În Biblie se întâlnesc câteva prorocițe: Maria (Exodul 15, 20), Hulda (2 Împărați 22, 14), Ana (Luca 2, 36) și fetele fecioare ale lui Filip (Faptele Apostolilor 21, 9). Aceste exemple sunt totodată un imbold pentru femei, ca să se lase folosite de Dumnezeu.

Sunt numai două limitări, pe care Dumnezeu le leagă de slujba femeilor. Citim despre ele în 1 Timotei 2, 12 și în 1 Corinteni 14, 34. În primul text se spune, că ele nu trebuie să învețe și să nu se ridice mai presus de bărbat. Ea nu are darul de învățător și nu are voie să exercite autoritate asupra bărbatului. Celălalt text vorbește de atitudinea ei în Adunare. Acolo ea trebuie să fie liniștită. Când credincioșii se strâng laolaltă ca Adunare, femeia nu are voie să propună cântări și nici să se roage cu voce tare ca locțiitor al Adunării, și nici să vestească Cuvântul lui Dumnezeu. Teza cu privire la „femeia la amvon” nu este susținută de Biblie. Motivul pentru aceste limitări este prezentat în cele două locuri din Noul Testament. Vom vedea că atitudinea și lucrarea Deborei, cum sunt descrise în acest capitol, este o explicație strălucitoare a învățaturii Noului Testament cu privire la atitudinea și lucrarea femeii.

Ea a fost căsătorită cu Lapidot. Numele lui înseamnă „torță aprinsă”. Aceasta amintește involuntar de Faptele Apostolilor 2, unde se vorbește despre revărsarea Duhului Sfânt. Citim acolo în versetul 4 despre »limbi ca de foc«. Vedem în felul acesta în Debora și Lapidot o combinație minunată: Cuvântul lui Dumnezeu folosit în puterea Duhului Sfânt.

Debora, judecătoarea – versetul 5

Locuința și locul de muncă al Deborei sunt descrise foarte exact. Ea locuiește sub un palmier, care poartă numele ei. Prin aceasta ea se identifică cu acest pom. Palmierul este simbolul rodirii. Unii palmieri au roade bogate, și câteodată aceasta pe o perioadă de 70 de ani. În Psalmul 92, 12-15, cel neprihănit este comparat cu un astfel de palmier: el rodește în Casa Domnului, chiar și la bătrânețe. Gândul cu privire la Casa Domnului se întâlnește chiar și cu privire la locul locuinței Deborei. Ea locuiește între Rama și Betel. Rama înseamnă „ridicătură” sau „înălțime” și Betel înseamnă „Casa lui Dumnezeu”. Din domiciliul Deborei putem învăța, că ea era o femeie neprihănită, care aducea roade și trăia la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu. Ea era legată și de Casa lui Dumnezeu de pe pământ. Prin aceasta era în stare să judece în situația în care se afla Israel. Aceste condiții sunt valabile și pentru noi, dacă vrem să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu pentru binele poporului Său.

Debora este o femeie a credinței, care nu părăsește locul pe care i l-a dat Dumnezeu. Ea nu călătorește prin țară, ci israeliții vin la ea. Prin aceasta devine clar, că ea își exercită misiunea și darul „pe teritoriul”, pe care i l-a dat Dumnezeu. La celelalte prorocițe vedem același lucru. Iosia trimite soli la prorocița Hulda, ca prin ea să afle voia lui Dumnezeu (2 Cronici 34, 21-28). Prorocița Ana era o femeie care »*nu se depărta de Templu*« (Luca 2, 37). În Faptele Apostolilor 21, 9 citim despre cele patru fete fecioare ale lui Filip care prorocau. În schimb Dumnezeu trimite pe prorocul Agab din Iudeea, ca să aducă apostolului Pavel un mesaj și nu folosește pe fetele lui Filip, deoarece mesajul lor ar fi trebuit vestit într-o întrunire publică (versetele 11 și 12).

Dacă ne gândim la darurile și misiunile femeii, atunci astăzi este mai important ca oricând să ne întrebăm, ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său în privința aceasta. În lumea de azi femeile sunt tot mai mult îndemnate să se impună și să-și revendice același loc cu bărbatul. Este ea o tovarășă mai neînsemnată decât el? Trebuie ea să se lase mai prejos decât el? Desigur aceste întrebări au fundalul lor. Dar orice abuz al femeii, care a contribuit la o astfel de concepție, nu diminuează cu nimic ce spune Dumnezeu despre poziția în care El a așezat atât pe bărbat cât și pe femeie. Acest abuz nu va fi înlăturat prin efortul de emancipare a femeii sau prin contribuția a tot felul de mișcări feministe. Acest abuz va dispărea numai atunci când atât bărbatul cât și femeia vor începe să respecte ce spune clar Biblia fiecăruia în parte. Aceasta va da naștere nu numai la relații bune, ci va fi și un izvor de binecuvântare. Debora respectă aceasta. Binecuvântată este orice femeie care face ca ea. Ea aduce binecuvântare pentru tot poporul lui Dumnezeu.

Barac este chemat – versetele 6-7

În concordanță cu tocmai ce am văzut, Debora nu se duce la Barac, ci ea îl cheamă la ea. Când ea are să-i spună un cuvânt al Domnului Dumnezeuului lui Israel, atunci o face în locul unde ea locuia. Ea se lasă călăuzită de Duhul lui Dumnezeu și acționează cu înțelepciunea Duhului, chiar dacă lucrarea lui Dumnezeu prin ea contrazice deprinderile lui Barac și duc la umilirea bărbatului. Barac înseamnă „luminând”. Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1, 5). Cine lasă să lumineze lumina lui Dumnezeu, acela va contribui la înfrângerea dușmanului. Pentru aceasta Barac a trebuit să fie chemat și încurajat. Vădit el a uitat însemnătatea numelui său, probabil din cauza stăpânirii îndelungate a dușmanului. Numele tatălui său Abinoam înseamnă „tatăl drăgălășeniei”. Se pare că Barac a crescut într-o familie plină de dragoste și prietenie. Așa dorește Dumnezeu să educe pe copiii Săi. Într-o astfel de atmosferă se formează oamenii pe care El poate să-i folosească. Ținutul din care vine el este Chedeș-Naftali. Chedeș înseamnă „loc sfânt” și Naftali înseamnă „luptător”. Aceasta arată că Barac cunoștea locul sfânt și știa pentru ce trebuia luptat. El se aseamănă cu Epafră, despre care se spune în Coloseni 4, 12, că el se lupta totdeauna în rugăciune pentru credincioșii din Colose. Când ne rugăm, mergem în locul sfânt al lui Dumnezeu. Rugăciunea nu este o lucrare ușoară, ea este o activitate foarte istovitoare. Barac a crescut într-un astfel de mediu.

Se pare că era tot ce trebuia să fie, pentru ca el să poată fi un salvator al lui Israel, dar îi lipsea curajul duhovnicesc. De aceea este foarte frumos să vedem cum îl încurajează Debora pentru a deveni activ (acesta este unul din înțeleșurile numelui ei, amintit mai înainte). Ea îi inspiră convingerea ei, că Dumnezeu va da pe dușman în mâinile lui. Ea a primit acest „mesaj” de la Dumnezeu. Pentru aceasta Barac trebuia să se urce pe muntele Tabor, al cărui înțeles este „muntele intenției”. Nu este aceasta o încurajare mare? Noi trebuie să mergem pe munte, deci sus, unde putem vedea cum gândește Dumnezeu și ce a făcut El. Dacă vom privi în continuare la starea din jurul nostru, vom rămâne probabil cu plângeri și suspine. Când însă vom începe să ne preocupăm cu planurile lui Dumnezeu, cu ceea ce este în inima Lui, vom fi încurajați. Nici un dușman nu va putea să lezeze planurile și hotărârile lui Dumnezeu. Când începem să ne preocupăm în primul rând cu gândurile lui Dumnezeu, atunci vom vedea ce putere pentru luptă ne oferă aceasta. A sta la înălțimea planurilor și gândurilor lui Dumnezeu este cel mai bun

fundament pentru victorie în luptă. Debora face aici ce spune apostolul Pavel în Coloseni 4, 17, unde el lasă să i se spună lui Arhip: »*Ia seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o în Domnul.*« În felul acesta pot surorile să încurajeze pe frați. Din păcate lipsesc mult astfel de surori.

Debora trebuie să meargă împreună – versetele 8-10

Cu tot înțelesul frumos al numelui, care stă în legătură cu Barac, el nu îndrăznește să meargă singur împotriva dușmanului. El vroia într-adevăr să meargă, dar avea nevoie de cineva, de care știa că se încrede în Dumnezeu. O astfel de persoană a găsit-o în Debora. În privința aceasta se aseamănă cu Lot, care de asemenea s-a bazat pe credința altuia, și anume pe credința unchiului său Avraam. Debora este de acord, însă ea spune, că onoarea pentru cutezanță nu îi va reveni lui, ci unei femei. Dumnezeu răsplătește încrederea în El; dacă această încredere lipsește, atunci El nu poate da răsplata. Aceasta ne poate încuraja să împlinim misiunile pe care El ni le dă, fără ca pentru împlinirea lor să fim dependenți de alții. Aceasta nu înseamnă că noi nu trebuie să apreciem ajutorul altora, dar el nu trebuie să fie condiția pentru împlinirea misiunii noastre. Și cu toate acestea Barac este un om al credinței. Nu degeaba în Evrei 11, 32 este amintit ca erou al credinței. El a crezut prorocia Deborei și cu o oștire mică pornește la luptă împotriva unui dușman puternic.

Cheniții – versetul 11

Acum este amintit chenitul Heber, aparent fără un prilej deosebit. În capitolul 1 versetul 16 am întâlnit deja pe scurt pe cheniți. Am văzut acolo, că ei se aflau printre poporul lui Dumnezeu, fără ca să aparțină acestuia. În comportarea lor constituiau opusul unor oameni ca Acsa și Caleb. Avem aici a face cu un om, care de fapt aparținea cheniților, dar care s-a despărțit de acest popor. El a mers pe căile lui proprii, dar fără să se unească cu poporul lui Dumnezeu. În privința aceasta nu a tăgăduit originea sa. Faptul că el este numit aici, este probabil ca să arate clar diferența dintre el și Barac, care a acționat prin credință și spre binele poporului lui Dumnezeu. Heber s-a ținut deoparte, a fost chiar un prieten al dușmanului poporului (vezi versetul 17). Heber este numit aici, și pentru că soția lui Iael a fost cea femeie despre care vorbește Debora în versetul 9.

Dușmanul devine activ – versetele 12-13

Este un fenomen care se repetă mereu, că dușmanul devine activ de îndată ce poporul lui Dumnezeu începe să acționeze prin credință. Dușmanul rămâne inactiv, atâta timp cât poporul lui Dumnezeu rămâne inactiv și nu întreprinde nimic pentru a schimba situația. În viața unui credincios nu este altfel. Când un credincios se dedică cu totul lucrurilor lumii, diavolul nu-și va face nici un fel de gânduri cu privire la el. Dar de îndată ce un credincios își dă seama că el se preocupă cu lucruri greșite și vrea să întrerupă legăturile lui cu lumea, diavolul devine razant activ. El va încerca totul, ca să țină pe cel credincios sub autoritatea lui.

Dușmanul este bătut – versetele 14-16

Acum când lupta stă înaintea ușii, iarăși Debora este cea care inspiră pe Barac. Prin părțasia ei cu Dumnezeu, ea cunoaște voia Lui. Având această cunoștință încurajează și impulsionează pentru luptă și arată spre victoria definitivă. Cine luptă pentru Dumnezeu, cu încredere în El, se poate baza pe „victorie”. Ca și în versetul 7, și aici ea îndreaptă credința lui Barac spre Domnul. Nu cei zece mii de oameni care îl însoțesc pe Barac sunt garanția victoriei. Ea îndreaptă atenția asupra faptului, că Domnul Însuși merge înainte; Barac trebuia numai să urmeze.

Vedem cum Debora nu se amestecă public în luptă; aceasta este în deplină armonie cu poziția ei de femeie. Dar totodată vedem cum ea, prin încrederea ei mare, prin credința ei în Domnul, pune temelia pentru obținerea victoriei asupra dușmanului. Așa de mare este influența unei femei temătoare de Dumnezeu. Nimeni să nu spună, că o femeie trebuie redusă la tăcere, atâta timp cât ea își păstrează limitele pe care Cuvântul lui Dumnezeu i le pune cu privire la apariția ei în public!

După aceea Barac trece la fapta propriu-zisă. Domnul se face cunoscut, că El este de partea lui Barac și seamănă spaimă în tabăra lui Sisera. Dumnezeu face întotdeauna așa. Dacă noi credem, atunci această credință se poate baza pe faptul că problemele noastre devin preocuparea lui Dumnezeu. Iarăși este »ascuțișul sabiei«, ca și la Ehud, mijlocul prin care dușmanul este nimicit. Dumnezeu nu ne dă în această luptă o altă „armă”, decât Cuvântul Său.

Iael – versetele 17-22

Femeile joacă un rol principal în victoria asupra dușmanului. Celei de-a doua femei participante îi revine onoarea să omoare pe conducătorul oștirii dușmane. Debora a arătat deja în versetul 9 spre această femeie, spre umilirea lui Barac, căruia îi lipsea curajul credinței. Acum îi citim numele și suntem martori ai faptelor ei. Și aici sunt multe de învățat, cum Dumnezeu folosește femeile. Din păcate se găsesc puține astfel de femei, tot așa de puține femei ca și adevărați bărbați ai credinței, care se predau Domnului cu dăruire deplină, ca să fie folosiți de El.

Femeia care pornește la luptă în acest moment important se numește Iael. Ea este soția lui Heber, despre care am vorbit pe scurt în versetul 11. Se pare că ea are un caracter cu totul deosebit decât al soțului ei. El trăia în pace cu dușmanul poporului lui Dumnezeu. Iael nu a luat parte la această legătură. Ca și Rahab (Iosua 2), ea s-a făcut una cu poporul lui Dumnezeu. Așa ca și mai târziu Abigail (1 Samuel 25), ea este legată cu un bărbat, care nu are interese de lucrurile lui Dumnezeu. În inima ei este credință. Ea invită pe Sisera să se ascundă în cortul ei. Ea îngrijește așa de bine de el, că el se simte bine. După ce el i-a pus pe inimă să nu-l trădeze, el a adormit adânc. Atunci Iael vede șansa ei. Cu ciocanul și un țaruș al cortului pune capăt uneltirilor acestui dușman fioros.

Ce putem noi învăța de la ea? Numele ei înseamnă „cățărător”. Ea reprezintă pe cineva, care »*umblă după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu*« (Coloseni 3, 1-2). Pentru a putea fi folosit în luptă, trebuie să ne preocupăm cu Hristos din cer. Aceasta înseamnă efort și osteneală. Cățărarea nu are loc de la sine. Viața ei pe pământ era în armonie cu aceasta. Ea locuia într-un cort. Cortul este simbolul pelerinajului – a faptului, că ești în călătorie și nu ai nici o patrie aici pe pământ. Țarușul cortului, mijlocul cu care ea omoară pe dușman, arată că pentru a avea victorie asupra dușmanului este necesar ca noi să ne comportăm ca adevărați »*străini și călători*« (1 Petru 2, 11). Nu vom birui niciodată, dacă ne facem una cu lumea și vom uita să umblăm după lucrurile de sus. Țarușul cortului este folosit în combinație cu ciocanul. Ciocanul este comparat în Ieremia 23, 29 cu Cuvântul lui Dumnezeu. Locul în care Sisera este străpuns este tâmpla, partea capului său. Țarușul cortului este înfipt așa de tare, că el rămâne înfipt în pământ. Am putea spune, că tâmpla este locul în care se nasc gândurile omului. La începutul acestui capitol am văzut că acest dușman vorbește despre minte, despre înțelepciunea lumii, care își exercită influența asupra poporului lui Dumnezeu.

Numai prin trăirea permanentă ca străin putem să terminăm radical cu acest dușman. Aceasta înseamnă că noi nu trebuie să ne lăsăm atrași de acea politică, după care aleargă această lume. Se pot numi tot felul de motive „înțelepte”, ca totuși să facem așa. Pentru aceasta trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, căci prin aceasta vom descoperi ceea ce este sus, adică pe Hristos. Atunci vom observa că Cuvântul va nimici ca un ciocan toate aceste „raționamente sofisticate”, respectiv aceste „deducții logice”.

Mai putem reține, că Iael nu a obținut o victorie publică, ci ea a triumfat în casa ei, cu mijloacele pe care le avea. Aceasta este valabil pentru orice femeie temătoare de Dumnezeu.

Debora și Iael au ocupat poziția, pe care Dumnezeu le-a dat-o: smerită, dar cu hotărâre și credincioșie. Prin experiența ei zilnică, Iael a știut cum să folosească țărâșul de cort și ciocanul. În felul acesta înțelepciunea celor înțelepți este nimicită (1 Corinteni 1, 19).

Dușmanul este nimicit – versetele 23-24

În definitiv Dumnezeu este cel care distruge pe dușman. Lui Îi revine onoarea. Dar El vrea să folosească pentru nimicirea dușmanului pe aceia care Îi aparțin. Pentru israeliți – și aceasta este valabil și pentru noi – nu era suficient să afirme, Dumnezeu va face totul. Aceasta este într-adevăr așa, dar noi trebuie să ne punem la dispoziția Lui. Țara este țara lui Dumnezeu. El vrea ca ea să fie luată în posesiune de poporul Lui. Aceasta aduce cu sine, pe lângă o mare responsabilitate, și o binecuvântare mare, căci Dumnezeu vrea să lase pe poporul Său să aibă parte de ceea ce preocupă inima Lui și de ceea ce Își dorește El. Dumnezeu vrea să ne ridice la nivelul Său, ca noi să vedem cum privește El toate lucrurile și cum le apreciază. Marea fericire constă să trăiești la acest nivel și să te dedici lui. Cu cât noi ne vom răfui mai mult cu dușmanul, cu atât mai mult vom fi în stare să savurăm lucrurile pe care le savurează Dumnezeu. Cu această ocazie Israel a făcut exact acest lucru. Să procedăm și noi fără menajamente cu dușmanul care ne este prezentat în acest capitol, și după aceea să savurăm împreună cu Dumnezeu binecuvântarea țării cerești.